PDC-382 Adeseori, cărarea mea (II)

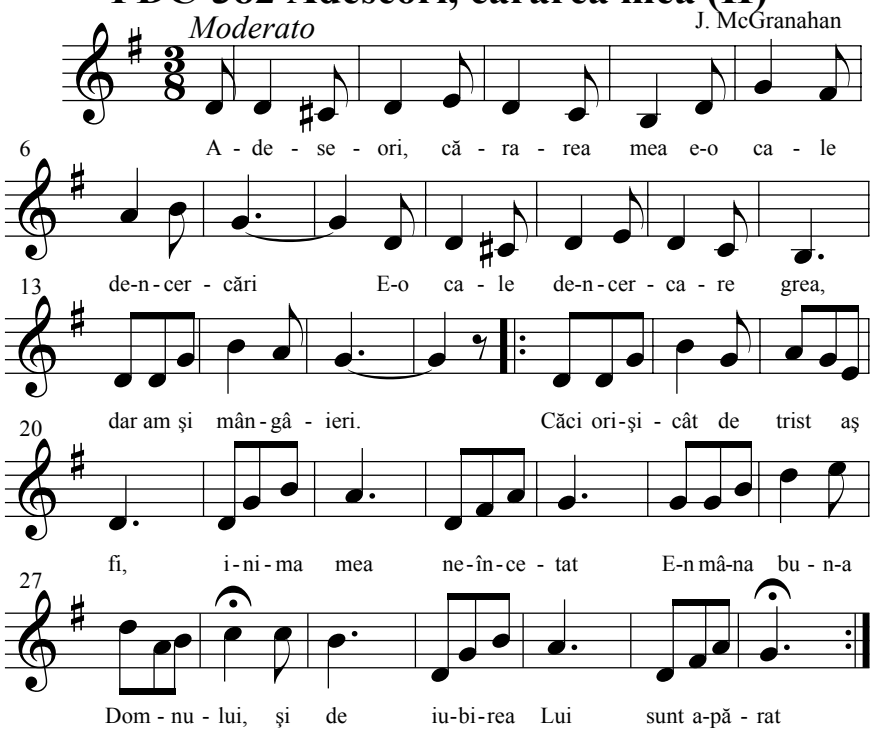

1 Adeseori, cărarea mea e-o cale de dureri
E-o cale de-ncercare grea, dar am şi mângâieri.
Căci orişicât de trist aş fi, inima mea neîncetat
E-n mâna bun-a Domnului, şi de iubirea Lui sunt apărat

2 Adeseori suspin şi plâns şi-amar e viaţa mea
Dar al credinţei foc nu-i stins şi nici nădejdea mea;
Căci şi Păstorul meu, Isus, a plâns şi-a şi El şi-a suferit;
Să am curaj chiar El mi-a spus, căci El pe-orice vrăjmaş a biruit.

3 Când gânduri negre mă răpun. sau când mă simt stingher
Necazul oare cui să-i spun şi sfat cui am să cer?
Un prieten bun mi-a mai rămas, iar în necaz un frate bun
La El mă duc cu-amarul meu şi planul meu întreg doar Lui i-L spun.

4 Chiar neagra clipă-a morţii când vine în calea mea
De tot şi toate mă despart, când e să trec prin ea.
Dar, Tu, Isuse eşti mereu cu min' şi-atunci, ca orişicând
Tu mă păstrezi la pieptul Tău, păzit de braţul Tău, pân-la mormânt.

Cântările Evangheliei-1978 Nr. 228
Repertoriu: (PDC382-Voce2-Adeseori cararea mea) PDC 382/P649